

Een ambtenaar blikt terug: over wat vroeger allemaal kon...

Veertig jaar in dienst van de gemeente Maastricht

Eigenlijk had ze als zeventienjarige heel andere plannen, maar toen ze via haar zus een baan als baliemedewerker kon krijgen bij de afdeling Bevolking, was het snel bekeken. Ze zou gek zijn als ze deze kans niet zou grijpen, zo zeiden haar ouders. Dat was 1968, inmiddels zijn we veertig jaar verder en werkt Yvonne de Bruijn nog steeds met evenveel plezier bij de gemeente. Tegenwoordig bereidt ze als baliemedewerker van het Gemeenteloket huwelijken voor.

Ter gelegenheid van haar jubileum zette Yvonne de Bruijn haar belevenissen van de afgelopen veertig jaar op papier. Met veel humor, maar ook met een gezonde portie ironie, geeft zij een levendige beschrijving van haar werk als ambtenaar bij de gemeente. Oftewel: wat er vroeger allemaal kon. En hoe de tijden ongelofelijk veranderd zijn, volgens de vertelster hoofdzakelijk in positieve zin.

Het was najaar 1968, ik zat in de examenklas van de Mulo, toen mijn zus Els thuiskwam met het bericht, dat er op de afdeling een vacature was voor baliemedewerkster afdeling Bevolking. Mijn ouders waren al meteen enthousiast; dit zou de baan voor mij zijn.

Ikzelf had eigenlijk heel andere plannen, ik wilde van alles, maar in ieder geval niet op een duf kantoor zitten. Ik wilde wel de verpleging in, of eventueel nog twee jaar naar de Havo, dan studeren voor tolk-vertaler in de Franse taal, of antropologie studeren, dat leek me wel wat.

Mijn ouders hebben me omgepraat. Waarom zou ik het me zo moeilijk maken; Els zou een goed woordje voor mij doen en de baan werd mij in de schoot geworpen. Ik zou wel gek zijn als ik dit niet accepteerde. Ik moest wel nog eindexamen doen. Als ik dit niet zou halen, kreeg ik die baan ook; haar toenmalige baas was van mening, dat als ik maar voor een kwart zo goed als Els zou werken, dan waren ze dik tevreden over mij.

Omdat Els iedere dag met heel leuke verhalen thuiskwam over wat ze die dag weer allemaal hadden meegemaakt op de afdeling, en we er thuis allemaal zoveel plezier mee hadden, heb ik gedacht: och kom, ik probeer het eens een jaartje. Ik kon dan eventueel toch nog de verpleging in of iets anders gaan doen.

En zo werd ik per 1 september 1969 baliemedewerkster op de afdeling Bevolking in de rang van typiste. Ik was ongeduldig en vroeg of Els niet kon vragen of ik eerder mocht komen. Dus het werd per 1 augustus 1969. Omdat deze dag een vrijdag was, zei mijn baas: "Tot ut keend daan mèh maandag keump."

Witte randjes

En zo begon ik op 17-jarige leeftijd mijn loopbaan. Ik had de provotijd nog maar net achter de rug, zat eigenlijk nog in de flower-power, de apollo-11 was net op de maan geland en het was nog Petit-Paris; zeer turbulente tijden, dus.

Ik werd de eerste dag voorgesteld aan alle collega's, ook die werkzaam waren op de overige afdelingen van de Gemeentesecretarie en in het Stadhuis. Iedereen was heel hartelijk en ze namen ruimschoots de tijd om mij op mijn gemak te stellen.

Voordat ik echter aan de balie kon beginnen, moest ik de eerste maanden eerst maar eens ingewerkt worden op de meer administratieve werkzaamheden. Dit betekende, dat ik de eerste week alleen maar de witte randjes van de pasfoto's mocht afknippen. Men had mij geleerd, om bij foto's van dames in een zomerjurkje, de schouderbandjes weg te knippen. Dan leek het net of de dames zonder kleren op de foto stonden.

Daarna moest ik de foto's met holnietjes in de paspoorten vastzetten en afstempelen. Na vier weken mocht ik de aanvraagformuliertjes typen, met carbonpapier. De typemachines waren toen van metaal, heel zwaar te bedienen. Ik heb nu last van gewrichtslijtage in mijn vingers (artrose). Ook een correctietoets was nog niet uitgevonden. Dus een enkel foutje en je kon helemaal opnieuw beginnen.

Eenmaal per week moest ik mee met een oudere collega naar het Stadhuis. In de ruimte onder het Stadhuis was zeer moderne apparatuur aanwezig; er stond ook een kopieerapparaat! We moesten dan de persoonskaarten van alle personen, die naar een andere gemeente of naar het buitenland waren vertrokken, kopiëren. Ook die van de overleden personen. (Er waren toen maar ongeveer 70.000 inwoners in de gemeente Maastricht en ook nog geen studenten, dus het waren niet zoveel mutaties als nu).

Om de voor- en achterkant van de persoonskaart te kopiëren moest je met een soort overslagapparaat werken. Daarna werden dan de twee pagina's aan elkaar geplakt. Om die paar persoonskaarten te kopiëren en te plakken, waren we een hele middag bezig. Met de collega's in het Stadhuis werden dan intussen de laatste nieuwtjes uitgewisseld en er werd heel wat gelachen; dat hoorde er toen bij.

Bierviltje

Een werkdag begon om half negen. Het werk was altijd helemaal af, de mutaties en aanvragen waren helemaal klaar, het was dus om half negen belangrijk, dat je iets voor je had liggen, een brief of een stapeltje persoonskaarten of zo. Dit voor als de chef langskwam. Dan leek het net of je druk bezig was!

Dit werd mij allemaal zo geleerd. Om 10.00 uur kwamen twee serveersters met een kar de koffiekannen brengen, dan werd er ruim twintig minuten gepauzeerd. Tijdens deze koffiepauzes, in de namiddag duurden deze vaker wel een uur, werden ook zaken besproken, die wat moeilijker waren. Bijvoorbeeld de naamswijziging of een naturalisatieverzoek.

Voor de beeldvorming: er waren toen bijna nooit wijzigingen in de regelgeving. Je had het Besluit Bevolkingsboekhouding en dat was het zo'n beetje. Dit was de regelgeving sinds jaren en jaren en er veranderde bijna nooit iets in. Het aantal wijzigingen in de regelgeving die ik in de latere jaren allemaal heb meegemaakt, zijn ontelbaar!

Dus als er al eens iets veranderde, dan werd dit tijdens de koffiepauze uitvoerig besproken met alle voors en tegens en dit werd dan meteen met ideeën en lachwekkende voorbeelden

geïnterpreteerd. Zo vergat je de wijzigingen niet. Deze koffiepauzes waren de voorlopers van de huidige overleggen en vergaderingen.

Tussen 12.30 uur en 14.00 uur was het kantoor gesloten en iedereen ging thuis pauzeren. Na 16.00 uur was al het werk gedaan, dan zorgde je er weer voor, dat je iets voor je had liggen. Om 17.30 uur ging iedereen samen naar buiten. Je had in die tijd ook nog de mogelijkheid om telefonisch adreswijzigingen door te geven. Het werd op een kladje genoteerd en dit werd als aangifteformulier opgeborgen.

Het gebeurde geregeld, dat ik in het café was en er tegen mij gezegd werd: “Zeg, jij werkt toch bij de gemeente, ik ben verhuisd, kun je dat doorgeven voor mij?” “Ja hoor, zet het nieuwe adres maar op een bierviltje, dan wordt het geregeld.” En zo zaten er dus regelmatig bierviltjes tussen de aangifteformulieren. Dat kon vroeger allemaal.

Jachtgeweer

Selecties werden handmatig gedaan. We waren dan weken en weken bezig om heel het bestand met persoonskaarten door te bladeren. Eenmaal per jaar werd de oproep voor de dienstplicht gelicht. Je nam een stapel persoonskaarten en dan moest je alle jongens, die in dat jaar 17 zouden worden, eruit lichten. Natuurlijk deden we dan altijd wat kaarten van stokoude kloosterbroeders ertussen, zodat deze ook nog een oproep kregen om de dienstplicht te vervullen.

De post werd ieder uur door een van de bodes van het Stadhuis opgehaald. Steeds als hij het kantoor binnenkwam, riep hij met zeer luide stem de laatste nieuwtjes. Dit ging altijd over de burgemeester, de wethouders, de gemeenteraad, vooral de roddels waren zeer in trek.

Hij vertelde eens, dat een chauffeur van de gemeente met de dienstwagen erop uit was gestuurd, om de toenmalige directeur van Openbare Werken zijn jachtgeweer te brengen naar zijn vakantieadres in Spanje. Hij had zijn jachtgeweer vergeten en dit moest dan maar nabezorgd worden.

Er waren in die tijd vele recepties van jubilarissen, die 25 jaar in dienst waren, bijna iedere vrijdag. Dan kwam de bode steevast ieder uur de afdeling op en riep luidkeels: “Vriedag allemaoil koume, ut beer steit kaajt, de weurs is gestiep en de kies is gesnooje!”

Agent Oversteek - Ontgroening

Er waren ook dagelijks (en nu nog steeds) verhalen te horen over de periode, dat het kantoor Burgerlijke Stand en Bevolking nog in de ruimte “Oonder 't Stadhoes” was gehuisvest. De vrijdagmarkt werd in die tijd zeer druk bezocht door “Belsje medamme”. Zij kwamen met bussen vol naar de Markt, en kochten er korsetten en beha's, vooral de grote maten. Deze werden dan gepast door de Belgische dames in het halletje van het kantoor. Om 12.30u. ging de poort echter op slot voor de lunchpauze en een collega kwam dan rammelend met de sleutel aanlopen en deed gewoon de deur dicht. De dames waren slechts ten dele gekleed en riepen en schreeuwden, maar hij trok zich er niets van aan en deed de poort pas weer om twee uur open.

Er werd van alles uitgespookt: ze hadden in de fietsenkelder een lier, daarmee werd dan de fiets van een van de collega's omhoog getakeld. De fiets hing dan aan het plafond. De collega die om half zes zijn fiets ging pakken, zocht zich een ongeluk, de anderen hadden dan lol om het verbouwereerde gezicht van die collega.

In het eerste jaar was ik meteen al goed op de hoogte gebracht over deze gang van zaken. Maar ze kregen je toch te pakken. Ik werd eens gebeld, het was een agent van de verkeerspolitie (in die tijd kregen alle instanties nog telefonisch alle informatie waar ze om vroegen). Er meldde zich een agent met de naam "agent Oversteek". Hij moest de gegevens hebben van een persoon, die net een verkeersongeluk had gehad. En het moest snel, want die persoon lag dood te bloeden, en ze moesten direct weten wat de juiste naam en adres was, ook namen en adressen van familieleden.

Dus ik loop snel naar de kaartenbak, om die persoonskaart te pakken, maar nee hoor: geen kaart te vinden. Zoeken, zoeken, zoeken.... Geen kaart met die naam te vinden. Uiteraard niet, want agent Oversteek bleek een collega te zijn, die je voor de gek zat te houden en hij had die persoonskaart verstopt. De anderen zaten allemaal in het complot en hielpen zelfs mee met het zoeken naar de kaart. Intussen werd ik alsmaar zenuwachtiger, totdat er iemand zei: "Kijk nou nog eens goed." Dan stond die kaart gewoon, waar die moest staan, en iedereen lachte om mij, dit was mijn ontgroening.

Deurmat

Er was ook wel eens een persoonskaart echt niet meer te vinden. Dan moesten we het hele bestand nazoeken van A tot Z. Dit was wel echte saamhorigheid. Net zolang samen zoeken, totdat die kaart tevoorschijn kwam. Het gebeurde incidenteel, dat de bewuste kaart echt niet te vinden was. Officieel moest dan bij de Rijksinspectie een verzoek worden ingediend, om een nieuwe persoonskaart aan te maken.

Dat werd natuurlijk niet gedaan, wij maakten op eigen houtje een nieuwe kaart aan. Op basis van de geboorteakte, woningkaarten en dergelijke hadden we wel enkele gegevens bij de hand, maar er ging toch een gedeelte van de levensloopgegevens verloren. Omdat er jaarlijks controle werd uitgevoerd door de Rijksinspectie, moesten we zorgen, dat die nieuwe kaart er wat ouder uitzag (nieuwe kaarten waren alleen bij pasgeboren baby's aan de orde), dus werd de door ons nagemaakte persoonskaart veertien dagen onder de deurmat gelegd, zodat het er wat ouder uitzag. Niemand had het dan in de gaten.

In die tijd kwamen ook verzoek binnen voor Aktes van Onvermogen. Deze werden meestel op maandagen aangevraagd. Mensen hadden in het weekend ruzie gehad, kwamen op maandag de Akte van Onvermogen aanvragen om via de Dienst Sociale Zaken de kosten van een advocaat vergoed te krijgen voor echtscheiding.

Een van mijn mannelijke collega's handelde deze aanvragen bijzonder graag af; tenminste als de aanvrager een mevrouw was. Hij vroeg dan eerst, of de akte van onvermogen voor echtscheiding nodig was. Negen van de tien keer begon dan de dame in kwestie haar verhaal te vertellen, hoe ze was geslagen door haar man en dat ze van hem af wilde. Dan werd mijn collega zeer medelevend en de dames lieten hem zelfs hun blauwe plekken zien die ze hadden gekregen tijdens de echtelijke ruzies.

Muisgrijs of olifantengrijs

Destijds waren er nog geen kassa's op de afdeling. Alle in- en uitgaande bedragen werden in een kasboek handmatig opgeschreven. Het geld ging in een kistje. Zo gebeurde het wel eens, dat een van onze medewerkers nog een boodschap moest doen en geen geld bij zich had. Je kon toen nog niet pinnen, dus werd er even wat geld uit het kistje gehaald. Dan werd dit in het kasboek geregistreerd en stond er bij UIT: Fl. 4,95 en bij omschrijving: Beha van die-of-die.

Het meubilair was geweldig: we zaten op keukenstoelen, de zitting was gewoon een houten plank met ribfluweel overtrokken. De leuning was een horizontale plank op schouderhoogte. Geen kussentjes of vering, geen wieltjes, niets. Ook geen steun in de rug net waar het nodig was, nu heb ik rugpijn. Wie kon zich toen indenken, dat er nu bureaustoelen en –tafels zijn, die in hoogte verstelbaar zijn.

De kasten waren allemaal afdankertjes van andere afdelingen en hadden daardoor verschillende kleuren. Er moest geverfd worden. Wij hadden inspraak en mochten de kleur van het interieur bepalen. Iedereen had de meest exotische kleuren uitgezocht, maar nee hoor, het werd toch door de Chef bepaald. Alles moest grijs. We mochten alleen nog kiezen tussen muisgrijs of olifantengrijs.

Ook moesten we hele dagen staan aan de balie. Je moest de klanten staande helpen en je liep heel wat af, steeds naar die kaartenbakken (nu heb ik pijn aan mijn voeten). Maar we klaagden nooit; we hadden ook allemaal heel leuke klanten, en ze waren allemaal dankbaar, en ze toonden respect voor ons.

Zware bakstenen

In het eerste jaar waren er 2 verkiezingen. Dit bracht natuurlijk veel extra werk met zich mee. Maanden van tevoren moesten alle brieven gemaakt worden. Met carbonpapier typen, je kon dus niet gummen en er bestond nog geen correctietoets. De ponskaarten werden in dozen naar de Gemeentebedrijven aan de Maagdendries gebracht, dan gingen we via het cafeetje aan de Boschstraat. Bij de Gemeentebedrijven werden de oproepingskaarten voor de verkiezingen gemaakt. Het was op de afdeling dan bijzonder druk, vooral op de verkiezingsdag zelf. Het was net een bijenkorf, maar wel heel gezellig. We moesten overwerken tot diep in de nacht en daarna gingen we ook weer naar het café.

Als er Kamerverkiezingen waren geweest, moest het procesverbaal met alle uitslagen naar het Ministerie in Den Haag worden gebracht, naar de Kiesraad. Er ging dan een collega met de trein al die dozen brengen. We hebben toen eens voor de grap zware bakstenen tussen die papieren in de dozen ingepakt, de goeie man heeft flink moeten sjouwen.

Papieren koksmuts

Op 1 juli 1970 was er de annexatie van de voormalige gemeenten Heer, Amby, Itteren en Borgharen. Dit was maanden van tevoren al een hele planning. De persoonskaarten, registers van Burgerlijke Stand en alle overige administratie moesten in ons bestand

verwerkt worden. We zouden allemaal drie maanden lang moeten overwerken. Dagelijks van 18.00 tot 20.00 uur en op zaterdagen van 09.00 tot 12.00 uur. Het was een hele klus en het gewone werk moest ook nog gedaan worden. We hadden maar een half uurtje om te eten tussen 17.30 en 18.00 uur. Er was toen geen kantine, geen koffieautomaat, geen frisdrankautomaat, helemaal niets.

Warm eten kreeg je dan pas thuis rond half negen 's avonds; voor velen was dit niet te doen. Zo ontstond al gauw het idee om zelf iets warm te fabriceren. Er werd een elektrisch éénpits-kookplaatje meegenomen van thuis en wat bestek en afgedankt serviesgoed. Rond 12 uur 's middags werd het menu bedacht: een pakje soep, vis braden, nasi van bij de Chinees opwarmen, konijnenbouten, kippenpootjes bakken en van alles. Een collega maakte zich van papier een metershoge koksmuts en hij schreef ieder dag het menu van de dag op een groot vel papier, dit werd bevestigd aan de ingang van het kantoor.

Alle collega's van andere afdelingen en ook het publiek kon zien wat er die dag gegeten werd. Maar eigenlijk hoefde hij dit niet op te schrijven, want je kon door het hele gebouw ruiken of het vis was of kippenpootjes, vooral omdat het vaak aangebrand was. Een groot deel van de dag was men al bezig met deze maaltijden, het zou beter zijn geweest, als er kant- en klare maaltijden bezorgd zouden worden. Dat was in die tijd niet aan de orde en het mocht vooral niets kosten.

Opgesloten in de kluis

We zaten in die periode met een man of acht in de kluis te werken. De archiefkaarten van mensen die vertrokken waren vanuit Maastricht naar een van de geannexeerde gemeenten, moesten worden afgestempeld. De stempeldozen, die net waren voorzien van nieuwe stempelinkt, stonden open, op de tafel in het midden. Tijdens dit werk waren we natuurlijk weer aan het lachen en hadden veel lawaai gemaakt. Toen deed iemand het licht uit en de deur op slot. We stonden in het stikdonker.

Met de stempels nog in onze handen zochten we de uitgang of in ieder geval het lichtknopje. Op de tast liepen we langs de tafel, zo zaten we met onze handen in die inkt en hielden we ons aan elkaar vast. Intussen zaten we allemaal onder de stempelinkt en het werd ook erg benauwd. Een van de mannelijke collega's had zich onder de tafel verstopt, die was bang in het donker. Toen we na ongeveer drie kwartier weer bevrijd werden, keken we elkaar aan en de een was nog zwarter dan de ander! De stempelinkt zat overal.

Ook heb ik nog een volkstelling meegemaakt in de beginperiode. Het was in 1971. Normaal gebeurde dit eens in de tien jaar. Iedere medewerker moest 's avonds in zijn eigen buurt op alle adressen aanbellen. Je moest dan met de mensen samen een hele lange vragenlijst beantwoorden. Je kreeg een zak mee met potloodjes, een paar gummetjes en de vragenlijsten in de vorm van ponskaarten.

Jezelf legitimeren was toen niet aan de orde. De vragen gingen niet alleen over het aantal bewoners op een adres maar ook over politiek en allerlei andere onderwerpen. Daar hoef je tegenwoordig al helemaal niet mee aan te komen. Het was niet echt leuk om te doen. Het is de laatste keer geweest, dat er een volkstelling werd gehouden.

Vals adres

Zo heb ik dus eigenlijk veel meegemaakt in die beginperiode. De leiding was niet erg motiverend. Als je ging vragen of je de studie Gemeenteadministratie mocht doen of de studie Bevolkingsboekhouding, werd je er op een botte manier op gewezen, dat dit alleen maar de mannelijke medewerkers mochten doen. Er werd je dan medegedeeld dat je als meisje maar moest leren koken en naaien, omdat je toch je ontslag zou krijgen als je ging trouwen.

In een latere periode mocht je blijven doorwerken ná je huwelijk. Je moest dan vóór het huwelijk schriftelijk toestemming vragen aan het College van B en W. Je kreeg dan als antwoord dat het akkoord was, mits de dienst er niet onder leed. Je kreeg dan wel alsnog je ontslag als je een kind had gekregen. Dan ging de Chef op kraamvisite met de ontslagbrief ter ondertekening.

Ik heb ook een leuke tijd gehad toen ik werd ingedeeld om aan de balie alle aangiften te doen van geboorte, huwelijk en overlijden. We maakten de aangifteformulieren al van tevoren op aan de hand van de geboorte- en overlijdensberichten in de krant. Daarbij deden we aan de balie de aangifte en administratie van alle adreswijzigingen in en uit de gemeente. Ook hadden we iedere dag de vaste klanten, dit waren de begrafenisondernemers en de mensen van de criminele recherche en de parketpolitie. Zij kwamen adresgegevens verifiëren.

De parketpolitie kwam vaak met een stapel enveloppen, die niet bezorgd konden worden. De mensen die een procesverbaal hadden gekregen, gaven vaak een vals adres op. Wij wisten meestal uit ons hoofd, waar de betrokkene woonachtig was. We hoefden vaak het bestand nog niet eens te raadplegen.

Spaanse waaiers van de Spaanse Consul

Ook een vaste klant was de Spaanse Consul. Hij nam voor ons Spaanse waaiers mee. Als hij kwam was het dolle pret. Zijn verhalen waren altijd zo leuk; hij bleef soms uren vertellen. Dit werd oogluikend toegestaan door de Chef, die ook altijd kwam meeluisteren.

Als vaste klanten kwamen ook veel mensen die recht hadden op een pensioen uit het buitenland. Zij kwamen dan een Bewijs van Leven halen. Deze waren toen nog niet voorgedrukt in het Frans, Duits of Engels. We moesten die tekst zelf typen. Omdat dit wel wat moeilijker was, hadden we altijd een stapeltje van deze bewijzen van leven voor de vaste klanten in voorraad klaarliggen; wanneer ze dan kwamen, hoefden we alleen nog maar de datum van afgifte erop te typen.

En toen kwam de computer (1979)

Toen kwamen de geruchten over de automatisering. Wij wisten toen niet wat ons boven het hoofd hing! We meldden ons aan om hiervoor opgeleid te worden. We zijn toen vaak bij het Computer/centrum Limburg in Heerlen op cursus geweest. Wij hadden toen een pilotfunctie. De eerste conversie was zeer spannend. Toen de gegevens eenmaal in het computerbestand waren ingebracht, moesten we iedere dag alle nieuwe mutaties van de dag bijhouden.

Er stond maar één computer op de afdeling. Niemand had enig benul hoe het werkte. Er werd eenmaal per week een run gedraaid, dan kreeg je een uitdraai met de mutaties en een foutenlijst. Deze fouten werden in codes gemeld. Het was heel erg moeilijk om die fouten in het bestand te verbeteren. Je probeerde maar wat en je wist niet wat het gevolg was. Later kreeg ik hier handigheid in en begon ik het zelfs leuk te vinden.

Het was een aantal jaren zenuwslopend, omdat er steeds nieuwe conversies waren. Je moest het oude bestand met de persoonskaarten nog handhaven en daarnaast het nieuwe geautomatiseerde bestand. Er kwamen steeds weer nieuwe methodes en andere systemen; het was zeer enerverend.

Kalmer aan doen

Ik heb aan veel onderdelen op de afdeling meegewerkt: afdeling Bevolking, langere tijd aan de balie met alle producten, ook een periode op burgerlijke stand, de actualiseringen gedaan, de naturalisaties en ook de actualiseringen hiervan, wat ik heel leuk vond om te doen. Vooral de gesprekken met de vreemdelingen. Ik ga graag met buitenlandse mensen om. De vestigingen uit het buitenland heb ik dan ook enkele jaren met zeer veel plezier gedaan. Hoewel het veel werk was; de mensen kwamen in eerste instantie ook nog niet op afspraak. De afspraken moest ik nu ook zelf telefonisch regelen, het liep toen nog niet via het telefoonloket. En bij de vestigingen uit het buitenland hoorde ook het actualiseren van de gegevens, dat deed je zelf.

Nu zit ik in hoofdzaak aan de huwelijken, wat ik fijn vind om te doen. In mijn begintijd zeiden mijn collega's die de 40-jarige diensttijd bereikten, dat ze gingen afbouwen of zelfs stoppen. Dan moest je niet meer aan nieuwe projecten deelnemen. Dan werd je verondersteld om het kalmer aan te doen.

Wat ik wel nog wil zeggen, is dat ik nog altijd met veel plezier kom werken en dat ik hoop dit werk lang te kunnen blijven doen. Er is heel veel veranderd in die 40 jaar, maar hoofdzakelijk alleen maar in de positieve zin. Al is alles veel serieuzer geworden dan vroeger. De anekdotes van collega's van nu zullen volstrekt anders zijn dan de mijne. Ik heb fantastische collega's, die altijd alles voor elkaar over hebben. Ook lief en leed wordt met elkaar gedeeld, en zoals iedereen elkaar helpt, dat is onvoorstelbaar.

De afgelopen 40 jaar zijn omgevlogen!